

ESPILL DEL TEU COS

Paco Tejedo

Flor natural dels
Premis Literaris Vila de Paterna "XLIX Jocs Florals"

ESPILL DEL TEU COS

- I Espills i finestres
- II Temptació
- III Carmí
- IV Estrenyer les dents
- V En el cor de la tardor niua la pluja
- VI La dolça ignorància de la infantesa
- VII Joveneta
- VIII No pot comparar-se
- IX Gravitació universal
- X Perduda a l'estació
- X Llàgrimes
- XI Dos espills

I ESPILLS I FINESTRES

No convé somiar enfront d'aquests espills
ni contemplar en eixos mars gelats
uns panorames del tot inexistents.
Ja sé que eixe vidre amb músculs d'argent
esgarra les galtes fredes del paisatge
i que, amb les primeres llàgrimes de pluja,
va omplint-se del baf cert de la ceguesa.

No convé intentar mirar-se la cara
en el buit transparent de les finestres
que no reflecteixen la imatge dels somnis
ni el sotsobre dels esdeveniments,
ni la inevitable torbació de l'ànima,
entollada de passes i de silencis
que van allunyant-se d'aquesta tardor
i s'acosten a un hivern invisible.
A eixa claraboia sense ulls i retina
la ratllen el xiulit boirós de l'aire,
les notícies tèrboles del carrer en ombra
i les veus de la meua infantesa llunyana.

No convé mirar a eixe lloc errat:
els espills –és clar– tenen bona vista
però són ben durs de cor, o no en tenen.
També les finestres s'han fet per mirar,
però, tot i que tenen els ulls oberts,
les finestres són cegues, no hi veuen res.

Convé, doncs, posar-se davant de l'espill,
assaborir plegats el regal d'ésser vius,
mentre ella mira ferma el cel per la finestra
i, des dels seus cabells, la brisa, entrant pel buit,
em porta un insinuant perfum de gessamí.

II TEMPTACIÓ

El recorregut pel teu cos
s'inicia en el paradís
amb tèbies fragàncies de pomes
ja rosades i tarongina,
amagades dins de cuixes de gel.

El jardí s'ompli tot de serps
que ens oferixen fruita corrompuda
on triomfen sense dubte els cucs,
les falses promeses, d'ésser com déus
l'astuta mentida de ésser immortals,
les amenaces i prohibicions
i l'interessat invent de la culpa.
Però aquella dona no pensa rendir-se.

Després del fracàs, tan inesperat,
en la primera de les temptacions
–imperdonable fallada de logística–
els escurçons s'esmolen els queixals
i la reconeguda astúcia
de les seues paraules bífides.

Enmig del jardí, ple d'ombres opaques
la serp no pot fallar de cap manera:
res d'enverinades paraules
ni d'estúpides fruites tropicals;
es trau de la mànega una poció màgica
i, molt segura del seu triomf,
seductora, li ofereix a la dona
–embolicat per a regal–,
un preciós flascó de Chanel 5.

III CARMÍ

Al bosc on niuen els besos verinosos
les aranyes tixen carícies geomètriques
que prenen el pols als sentits.

El teu front mostra l'altivesa dels núvols,
que dormen al llit dels ulls plorosos,
per amagar-se de la llum.

A les pupil·les, on plou rosada i sal,
un trist ocell que no s'ha enamorat
canta allunyat de les dolències.

Des de l'ardent insomni s'albira
majestuosa i vigilant un àguila
posada al granit dels teus pits,

Un zèfir dolç espera impacient
creuar el bosc salvatge i aromàtic,
per a furtar el fruit silvestre,

sobrevolar la teua boca oberta
i posar-lo als teus llavis, que adquiriran
de sobte la color i la fresca
carnositat de les maduixes.

IV ESTRÉNYER LES DENTS,

N'eren només d'ivori,
fulles amenaçadores per a la fruita;
n'eren només d'ivori,
prestes per al mos irat;
n'eren només d'ivori,
perquè passaren de puntetes les paraules;
n'eren només d'ivori
i impaciència que es mossegava els llavis;
n'eren només d'ivori,
fins que va aparéixer el somriure.

V EN EL COR DE LA TARDOR NIUA LA PLUJA

Pel bosc feréstec dels somnis
cavalca la incertesa,
la perplexitat errant d'uns amants cecs.
Es respira l'àcid perfum
del dubte,
el parany infantil
d'una poma recoberta de caramel.
¿I si fóra cert,
en no provar la llepolia,
que el nostre amor deixaria de ser un somni,
que un llampec trencaria la foscor,
que els nostres besos perdurarien immortals?
Hem rebutjat aquest pensament tardorenc
i, refugiats sota el paraigua del dubte,
veiem com cauen les gotes caduques
i l'eternitat s'esfuma fugitiva.

VI LA DOLÇA IGNORÀNCIA DE LA INFANTESA

Un llop inexistent
udola pors llunyanes
que perviuen a la memòria.
Persisteix un record borrós
dels jocs perduts,
de les besades de la mare,
de fer-se la dormida als braços seus.
És el millor món dels possibles
perquè només existeix eixe somni;
fins que els anys trenquen l'encanteri
i la xiqueta obri de sobte els ulls,
se n'adona de l'existència
d'un món desconegut
i de que sap el vent
i no sap el torrent.

VII JOVENETA

Sola davant del món hostil
es creu platja sense mar,
ribera sense riu,
vessant sense muntanya,
paraula sense diccionari,
arbre sense hort,
imatge sense espill,
perfum sense flascó
sang sense ferida,
òrfena sense mare,
vers sense poema.

Tota sola a l'univers,
no troba lloc per als seus somnis,
ni mar que muira en la seua platja,
ni llit per al seu riu de sentiments,
ni muntanya més alta que les seues il·lusions,
ni diccionari que definisca els seus problemes,
ni hort de fruita perenne,
ni *espillet*, *espillet* que dissimule la seua acne,
ni flascó que continga la seua essència,
ni ferida d'amor que no dolga,
ni mare que visca per ella les seues penes,
ni poema on rimen els seus besos.

Per sort no tot està perdut.
Encara conserva suficient orientació
i no s'equivoca a l'hora de col·locar
la laca d'elèctrics colors a les seues ungles,
el llapis de carmí als seus llavis,
el rímel per a engrandir els seus ulls
i, si es donara el cas,
sap com i on
posar-se unes gegants
pestanyes postisses,
grans, molt grans.

VIII NO POT COMPARAR-SE

Les dones del meu poble
són tan, tan dolces
que mai no compren sucre.
Els hòmens, seduïts
-i ben zelosos-
pel renom i ascendent
d'una cita evangèlica
que els equipara
a la sal de la terra,
decideixen fer el mateix:
no comprar sal.
De seguida es van adonar
que a poc a poc s'havien tornat avorrits,
que les seues converses eren insulses
que els menjars estaven dessaborits
i que els aniria molt més millor
si no es comparaven gens amb les dones,
perquè tenien quasi sempre les de perdre.

IX GRAVITACIÓ UNIVERSAL

Enmig del teu cos
estel·lar i fragant
–a anys llum de la boca
i les seues galàxies
incendiades de porpra–
és el melic.
Si fora el meu
seria el melic del món;
però com és
el d'ella,
és més, molt més:
el d'ella –com ho diria–
és el centre,
el centre matemàtic
de tot l'univers.

X PERDUDA A L'ESTACIÓ

La dona, que acompanya la maleta,
espera dempeus en l'andana.
La maleta, plena de somnis
i esquinçalls de la vida,
puja al primer dels trens que passa.
Quan a poqueta nit
l'estació roman buida
dels habituals sorolls i passatgers,
observem que la dona
s'hi està tota sola, oblidada.
Els empleats de l'estació
l'arreglen amb cura,
—perquè és molt fràgil—,
i la dipositen en un xicotet
magatzem d'objectes perduts,
per si de cas algun conegut la reclama.

XI LLÀGRIMES

Cremen
com un riu de lava
i deixen un solc voraç,
una ombra
a la galta de la pena.

XII DOS ESPILLS

Al balcó que dóna a la mar
ha col·locat un espill.
Ara sé de cert
-malgrat ésser al sisè pis-
que les onades entren a sa casa
i moren als seus peus.

A l'altra part que dóna a la muntanya
també hi ha un espill.
L'ha col·locat malament
i reflecteix un arbre immens
del jardí del seu veí
amb l'inesperat inconvenient
que vénen a niuar els pardals
i –això m'ha dit ella–
no la deixen dormir.